

Phần 1

Chương 1

Gió cuốn đi mùa hạ

Mưa đầu hạ rả rích đêm ngày, giữa chừng còn có sấm sét, bầu trời u ám như có thể sập xuống bất cứ lúc nào. Tôi ngồi trên xe chờ Mạc Tri Văn.

Mạc Tri Văn là nữ ca sĩ nổi tiếng nhất bấy giờ, các ca khúc trong album mới của cô ấy đều do tôi viết. Các ca khúc này có vẻ được người ta chào đón, TV hay radio mỗi ngày đều phát đi phát lại, lượng album phát hành phá vỡ kỷ lục năm nay. Lát nữa cô ấy đến trước trung tâm thương mại quay MV, cứ kéo tôi đi xem cho bằng được, nói là muốn tôi xem cô ấy đứng trong mưa, hát ca khúc của tôi.

Thật ra sáng tác nhạc chỉ là thú vui của tôi thôi, nghề chính của tôi là DJ radio, tôi làm việc cũng không tệ, có một chút danh tiếng trong nghề. Loại âm nhạc tôi thực sự thích phải là loại nhạc khơi dậy bản năng hoang dã sâu thẳm trong lòng người – nhạc jazz. Nhạc jazz là thể loại âm nhạc bắt nguồn từ cộng đồng người châu Phi, nó vốn chẳng có tiếng tăm gì, vậy mà hôm nay khắp mọi ngõ ngách trên thế giới đều có người nghe và diễn tấu nó. Pha trộn giữa nhạc Blues và Ragtime, tiết tấu rõ ràng, thường thức nhạc jazz có thể kích thích tình cảm con người. Tôi và mấy người bạn cũng thành lập một ban nhạc nhỏ, thỉnh thoảng đi diễn ở quán bar cho vui.

“Chờ lâu rồi phải không?” Mạc Tri Văn đeo kính râm cùng trợ lý lên xe.

“Không sao.” Tôi nói.

“Mới vào hè thôi mà đã nóng như vậy.” Tia nắng nhỏ nhoi chen vào cửa kính, rơi trên khuôn mặt trắng ngần không tí vết của cô. Cách nhau một ghé ngồi, tôi nhìn cô ấy, cảm thấy thật xa vời.

Xe chậm chậm lăn bánh.

Mạc Tri Văn đang nhẩm lời bài hát, trợ lý ngồi bên kiểm tra phục trang của cô ấy, tâm trạng tôi thoáng ngẩn ngơ, lau mồ hôi túa ra trên trán, cảm thấy tiết trời hôm nay thật nóng.

MV được quay ở trung tâm thành phố, đèn flash sáng rực, nhân viên hậu trường dùng một chiếc máy phun lớn tạo cảnh mưa to, xung quanh đứng đông nghịt người, tôi khoanh tay tựa người vào xe nhìn cô ấy.

Cô ấy hát ca khúc của tôi, trong màn mưa trắng xóa.

Điện thoại trong túi quần rung lên, tôi nghe máy, là giọng của Từ Giai.

Từ Giai là giảng viên tiếng Anh của Đại học Kỹ thuật, tôi đã từng dạy một khóa nhạc jazz ở đó.

“Ngôn Mặc phải không?”

“Ừ, Từ Giai, tôi đang trong kì nghỉ.” Tôi nói.

Nhớ trước đây từng có người nói với tôi em thích nhất mùa hè, vì khi mùa hè đến cũng mang theo kì nghỉ dài.

Mùa hè và nghỉ hè, đó là hai từ mà em thích nhất.

Em sợ lạnh nên vô cùng ghét ngày đông tháng giá, lúc nào cũng nói sợ có một ngày em sẽ chết trong mùa đông. Trời thu se lạnh, xuân mát mẻ, duy chỉ có mùa hè đầy nắng gió có thể mặc cho người ta thoải mái vui chơi, em nghiêng đầu, đôi mi dài chớp chớp, vẻ mặt nghiêm túc nói với tôi.

“Ngôn Mặc,” Từ Giai đè thấp giọng, hô hấp có vẻ thận trọng, giọng nói cũng nặng nề hơn: “Liều Liều đã xảy ra chuyện!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tâm, bỗng nhiên giá lạnh.

“Hè này cậu ấy tham gia đội giáo viên tình nguyện đến vùng núi Tứ Xuyên, bên đó xảy ra động đất, trên đường quay về cậu ấy bị mất tích, nhân viên cứu hộ đang tìm kiếm, đã tìm một ngày một đêm rồi mà vẫn chưa có tin tức gì. Động đất gây sạt lở nghiêm trọng, có lẽ cậu ấy bị vùi trong đó.” Từ Giai vừa nói vừa khóc, có lẽ Liều Liều lạnh ít dữ nhiều.

Làm sao có thể? Em là Liều Liều, là cô gái tràn đầy sức sống gặp khó không bao giờ lùi bước mà, một trận động đất có là gì đâu chứ?

“Ba mẹ cậu ấy bay đến Thành Đô rồi, bên trường học đang chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.” Từ Giai nức nở.

“Tại sao lại nói cho tôi biết? Tôi và cô ấy đã không còn bất cứ quan hệ gì. Bây giờ tôi đang bận việc, tạm biệt!” Tôi run rẩy tắt máy. Nhìn màn hình di động tối mịt, nó chưa từng rung lên phải không?

Tôi ngẩng đầu, nhìn Mạc Tri Văn đang đứng trong ánh đèn rực sáng, cô ấy trang điểm đậm, tóc nhuộm đỏ, mặc một cái váy dài cũng màu đỏ rực, đang cúi đầu dùng khăn lông lau mặt, đối diện với ánh mắt tôi, cô ấy thản nhiên cười, bước lại gần.

“Thấy em đẹp không?” Cô hỏi.

“Rất đẹp.” Tôi nói.

“Lát ghi hình xong chúng ta đến nhà hàng Hàn Quốc, uống sake, ăn thịt nướng.”

“Cô không sợ mập à?” Tôi nhướn mày. Đã muộn như vậy rồi, ăn nhiều thịt nướng không tốt cho tiêu hóa, sẽ tích thành mỡ, đáng người ca sĩ cũng là một phần của bài hát, chỉ lơ là một chút cũng coi như tự hủy hình tượng bản thân.

“Thi thoảng cũng phải đối xử tốt với mình chứ, cần gì phải sống lý trí như vậy? Anh có đi với em không hả?” Cô hờn dỗi nói.

“Được, thích ăn bao nhiêu thì ăn.” Nói xong, lòng chọt băng giá, sau đó quần đau tựa như bệnh tim tái phát, tôi phải cúi gập người đè lên ngực.

“Ngôn Mặc này, anh biết không, thích ăn bao nhiêu thì ăn, thích ngủ bao lâu thì ngủ, đó là hai ước mơ lớn của em đấy.” Đã từng, có người ghé sát vào tai tôi, thì thầm nói những lời này.

Tôi lấy tay dịu dàng vuốt tóc em, cười âu yếm: “Liều Liều, ước mơ của em thật lớn lao.”

“Đúng thế, nhưng có lẽ cả đời cũng không thực hiện được.” Em tinh nghịch nháy mắt với tôi.

Tôi không tìm được hôn lên đôi mắt biết nói ấy.

Bất chợt, tim đau quá.

“Sao anh run vậy, anh không sao chứ?” Mặc Tri Văn nắm tay tôi hỏi.

“Tôi không sao!” Tôi gạt tay cô ấy ra: “Cô đi trước đi, tôi vào trong xe hút thuốc.” Tôi mở cửa xe, khó khăn ngồi vào ghế, đóng cửa xe lại, hai tay ôm mặt.

Nước mắt trào mi, theo kẽ tay chảy xuống.

Tôi muốn biết, bị đất đá vùi một ngày một đêm có thể sống được không?

“Ầm ầm...” Bên ngoài vang lên hai tiếng nổ, tôi quay đầu sang chỗ khác.

Đẻ tăng hiệu ứng, đạo diễn đang chỉ đạo nhân viên đốt pháo hoa.

Màn đêm đen kịt bất chợt rực rỡ sắc màu, có mặt trăng teo tí trên cao, bầu trời đầy sao lấp lánh... tôi ngừng thở, ngắm nhìn thật lâu, bật radio trong xe, là bản ‘Ode to Joy’ của Mozart.

Liều Liều từng học đàn dương cầm, vào đêm mừng năm mới em đã đàn cho tôi nghe một lần.

Mái tóc dài buông thả, đôi mắt cong cong, khóe miệng mỉm cười.

Tôi nhắm mắt lại, tim như chìm trong mưa, từng giọt mưa nặng nề rơi xuống, đau đớn như rách da nát thịt, dai dẳng không dứt. Vị tanh ngọt chạm lưỡi, tôi giật mình buông môi dưới cắn chặt.

“Ngôn Mặc, em xong rồi.” Mặc Tri Văn mở cửa xe, hưng phấn nói với tôi.

Cảm giác chết lặng dần tan đi, tôi tựa như sống lại, khẽ gật đầu.

“Vậy chúng ta đi nhà hàng Hàn Quốc nhé, đến chỗ anh hay ăn ấy, mà nói rồi đó, anh không được nói cười với mấy cô phục vụ đâu nha.” Mạc Tri Văn chọc tôi.

“Được.” Tôi nói, lén lau giọt lệ nơi khóe mắt.

Tôi không nuốt lời, suốt cả buổi tối tôi không hề cười, cũng chẳng nói một câu, im lặng uống rượu sake.

Bàn ăn bên cạnh, ánh đèn chập chờn.

Những chuyện sau đó tôi không nhớ rõ lắm, ánh trăng, sao sáng, đèn đường, nhà cửa... hồi ức xưa cũ quay về. Tôi thấy bóng dáng mảnh mai đi về phía tôi, bờ vai gầy, đôi mắt to tròn, tôi vươn tay nhưng bắt chợt lại rơi vào bóng đêm mờ ảo, mắt nhòe đi...

Mạc Tri Văn kể lại, đêm đó tôi vẫn luôn đau đớn gọi tên “Liều Liều, Liều Liều...”

Chương 2

Dịu dàng lần sau cuối

Uống quá nhiều rượu nên đến nửa đêm khát khô họng tinh dậy, căn phòng tối mịt, tôi xoa trán đau nhức lợ mọ xuống giường, tới cạnh bàn rót một ly nước lạnh, uống vào bụng mới đỡ nóng hơn một chút.

Chợt không thấy buồn ngủ nữa, tôi đi lên sân thượng.

Sân thượng không lớn, có một chiếc xích đu làm từ cây liễu chiếm hơn nửa ban công. Cạnh xích đu là một giá sách cũng bằng liễu, để nhiều sách thơ bằng tiếng Anh, còn có mấy cuốn thơ cổ, trên giá sách có một cái giỏ đan bằng cành liễu nhỏ, trước đây chuyên để đồ ăn vặt, còn giờ bên trong trống rỗng, phủ một tầng bụi.

Những thứ này đều là tác phẩm của Liều Liều, em làm những đồ vật bằng cây liễu rất đẹp, không biết có phải vì liên quan đến tên của em không nữa.

Nhớ ngày đó em mang chiếc xích đu này tới, hai mắt tôi tròn tròn.

“Ngôn Mặc, đọc sách là một chuyện hạnh phúc, nếu có thể ngồi trên một chiếc xích đu thoải mái thì sẽ càng hạnh phúc hơn, tại sao lại không thử chứ?” Em nói đầy triết lí.

Đôi diện với đôi mắt trong suốt ấy, từ đầu đến cuối tôi không thể phản bác được gì, đành gơ tay đầu hàng.

Chỉ cần em đến chỗ tôi thì luôn làm tỏ trên sân thượng, tay cầm quyển sách, vừa ăn đồ ăn vặt vừa lật sách, nhìn em thoải mái như vậy, tôi nhường cả sân thượng cho em cũng vui lòng.

Nhưng nơi đây, đã hơn nửa năm qua Liễu Liễu không đặt chân tới.

Màn đêm đen kịt, ánh sao càng sáng.

Chẳng hay trời đêm ở Tứ Xuyên có nhiều sao như vậy không.

Tôi ngồi lên xích đu đung đưa, hai chân cách mặt đất, cả người tựa như chiếc lá, chợt thấy mình nhỏ bé, cảm giác như sẽ bị cuốn đi bất cứ lúc nào.

Điều Liễu Liễu muốn là cảm giác tự do bay lượn ư?

Lần cuối cùng nhìn thấy Liễu Liễu, là sau khi em mới khỏi bệnh sởi.

Một người lớn như vậy lại giống đứa trẻ bị sởi. Mặt, cổ và tay chân nổi đầy mẩn đỏ, bệnh truyền nhiễm nên em không thể đi làm, đành ở một mình trong phòng trọ. Tôi gọi điện nói muốn đến thăm em nhưng em không chịu, giọng nói yếu ớt, bảo tôi chưa bị sởi bao giờ nên không thể đến được.

Tôi nhìn ba ngày cuối cùng vẫn không yên lòng, chạy đến thăm em. Em nằm trên giường yếu ớt đáng thương, trán nóng hổi, đang phát sốt, tôi vuốt ve gương mặt em đầy yêu thương.

“Mệt lắm phải không?” Tôi hỏi.

Em cong môi, gật đầu.

Tôi nấu mì cho em, ngồi bên giường đến tận nửa đêm, em nằm ngay bên cạnh chỉ cần với tay là có thể chạm tới, tôi cũng thấy yên lòng. Đến lúc rời đi em đã mơ màng ngủ, khi đóng cửa, tôi loáng thoáng nghe một câu: “Ngôn Mặc, đừng tốt với em như thế.”

“Gì cơ?” Tôi lắc đầu, cứ tưởng mình bị ảo giác.

Căn phòng tĩnh lặng.

Đúng là tôi đã nghe lầm.

Mấy ngày sau em đã khỏi bệnh hoàn toàn. Bị cách li lâu như thế em buồn chán vô cùng, hò hét muốn đi ăn. Khi tôi biết thì em đã đứng dưới nhà chờ tôi rồi.

Tóc tùy ý kẹp lên, áo lông trắng rộng thùng thình cùng quần jean rách, mảnh mai gầy yếu nhưng vẫn thanh khiết như thế, hai mắt lém lỉnh.

“Muốn ăn gì?” Nhìn em giận dữ đứng trước mặt tôi, chẳng hiểu sao tôi lại thấy thoải mái.

Em khẽ thở dài: “Bác sĩ bảo em còn phải kiêng ăn mấy ngày nữa.”

“VẬY ĐI BLUE FANTASY ĐI!”

Blue Fantasy là một tiệm cà phê gia đình, cà phê ở đây rất đặc biệt, mỗi cốc cà phê đều giống một tác phẩm nghệ thuật, tôi và Liễu Liễu từng đến đây mấy lần. Liễu Liễu khó ngủ, buổi tối không dám uống cà phê mà chỉ uống trà sữa, còn tôi thích uống một ly Jamaica Blue Mountain. Trong tiệm cũng có bán đồ ăn nhẹ, Liễu Liễu rất thích ăn.

Chúng tôi đến sớm, trong tiệm mới có vài người khách. Chúng tôi chọn vị trí gần cửa sổ, nhân viên đi tới giới thiệu món ăn đặc sắc hôm nay.

Tôi gọi cơm hải sản, còn Liễu Liễu chỉ có thể gọi cơm rau. Cơm mang lên, Liễu Liễu nuốt nước miếng nhìn tô sò trong đĩa của tôi, tôi buồn cười, gõ gõ vào đĩa của em, hứa sau mấy ngày nữa sẽ dẫn em đến quán hải sản chính hiệu ăn cơm, cho em ăn thỏa thích thì thôi.

Em bĩu môi, vùi đầu vào đĩa cơm.

“Nghe đi, là bản [Cái chết của thiên nga]” Liễu Liễu chột ngẩng đầu.

Tiệm cà phê chậm chậm vang lên tiếng violon buồn bã, một lát sau là tiếng dương cầm thay thế.

[Cái chết của thiên nga] là chương thứ 13 trong tổ khúc [Ngày hội của muông thú] của Saint-Saens người Pháp, được coi là tác phẩm tiêu biểu của Saint-Saens, và cũng là bản nhạc Liễu Liễu thích nhất.

Chúng tôi bỏ đĩa xuống, im lặng nghe.

“Ngôn Mặc, nghe nói Saint-Saens viết bản nhạc này khi vừa mất hai người con trai. Anh nói xem tại sao ông ấy có thể viết về cái chết đẹp như thế chứ?” Liễu Liễu nghiêng đầu hỏi tôi.

“Có lẽ ông ấy cho rằng bước chân lên thiên đường luôn nhẹ nhàng bình thản, linh hồn bình an, thặng hoa, sinh mệnh lúc ấy sẽ tỏa sáng.” Tôi chẳng biết giải thích thế nào, tư tưởng của nghệ sĩ và người bình thường luôn khác xa nhau.

“Nếu cái chết đẹp như thế, thì biệt ly chẳng cần phải đau thương làm gì, có đúng không?”

Đêm nay Liễu Liễu có gì đó khác lạ, tôi nhìn khuôn mặt em vẫn còn vết mờ mà nốt sởi để lại, thuận miệng nói: “Đương nhiên, cũng không phải sinh ly tử biệt, không cần phải đau thương làm gì, hợp tan là chuyện thường tình cũng giống như mặt trăng khi tròn khi khuyết, dù sao cũng phải sống tiếp.”

“Anh nghĩ như vậy là được rồi.” Liễu Liễu nói thầm, lại vùi đầu vào đĩa cơm.

Ăn xong tôi uống cà phê còn Liễu Liễu uống trà sữa, em nói muốn đi chợ dạo một vòng, mua đôi giày thể thao để đi một chút.

Liều Liều cao ngang tầm với mấy cô gái khác, nhưng em lúc nào cũng thích mang giày cao gót, nói nhìn như vậy có sức sống hơn, nhưng thật ra là em thích ăn diện, Liều Liều mang giày cao gót trông nhẹ nhàng phiêu dật hơn.

Tôi nói đùa với em, rằng em mang giày cao gót thì cao bằng tôi rồi, như thế hôn em không phải cúi đầu nữa.

Em đỏ mặt nháy mắt mấy cái, như vậy không tốt à, đỡ mắt công hơn.

Tôi cười ôm em vào lòng.

“Sao tự nhiên lại muốn mua giày thể thao?” Tôi nắm tay em đi trên đường.

“Em phải hoạt động nhiều hơn, rèn luyện thân thể, bị bệnh thật đau khổ.” Ánh mắt em lướt qua từng gian tủ kính.

Chúng tôi đi rất lâu, cuối cùng chọn một đôi giày vải kaki, rất hợp với đôi chân dài của em, cảm giác tươi trẻ.

Dưới ánh trăng, tôi đưa Liều Liều về nhà. Chúng tôi dừng lại dưới lầu, trong bóng đêm mờ ảo, em mỉm cười nhìn tôi, tôi ôm em vào lòng.

“Ngôn Mặc, tạm biệt nhé!” Em ngẩng đầu, hàm răng xinh xắn khẽ cắn lên môi tôi.

Hành động thân mật nhất của Liều Liều với tôi là ngậm môi tôi, khẽ cắn, làm toàn thân tôi tê dại, ngọt ngào đằm say. Có khi em sẽ cắn cổ tôi, tôi cười nói sao em giống quỷ hút máu vậy.

“Em chính là cô gái từng thích anh 400 năm trước đó, để trẻ mãi không già, để không quên anh đi, để tìm được anh thì em đành phải biến mình thành quỷ hút máu. Sao, có sợ không?” Liều Liều nói.

Tôi biết những điều em nói là tình tiết trong một bộ phim Hollywood, thế nhưng nghe em nói vậy tôi vẫn yêu.

“Không sợ, cắn đi, cắn rồi anh cũng biến thành quỷ hút máu, cún ta có thể bên nhau ngàn năm vạn năm rồi.” Tôi dịu dàng nhìn em.

Liều Liều phát tay với tôi một cái, đi lên lầu.

Phòng trọ của em sáng đèn.

Tôi mỉm cười rời đi.

Không chờ đến ngàn năm vạn năm, chỉ ba ngày sau đó tôi đã không tìm được Liều Liều.

Người không có ở nhà, không ở trường, điện thoại cũng không liên lạc được, em dùng mọi cách chặn tôi khỏi cuộc sống của em. Sau đó tôi tìm mọi

cách hỏi thăm mới biết em tham gia một chương trình dạy học của thành phố đi đến vùng núi Tứ Xuyên, thời gian là hai năm.

Đây là biệt ly chẳng cần phải đau thương mà em nói ư?

Khi người ta hạnh phúc luôn lo sợ bị mất đi. Tôi vẫn lo sợ Liễu Liễu sẽ rời xa tôi, không ngờ ngày này lại đến thật.

Tôi không biết tại sao em lại có thể không nói một câu đã bỏ đi như thế.

Tôi không đáng để em tôn trọng như vậy ư?

Tôi rất giận, cũng mệt mỏi vô cùng, nhưng vẫn không thể kìm lòng nhớ tới em. Làm việc từ sáng đến tối mịt, dường như không nghĩ tới em nữa, nhưng đến khi một mình cô độc, tôi biết tôi hoàn toàn thất bại. Sao tôi lại không nghĩ đến em chứ? Em đã trở thành cuộc sống của tôi, nghĩ đến ngày em bỏ đi không từ mà biệt, ngực lại đau như bị dao cắt.

Một đêm không ngủ, đau khổ vì nhớ em, vùi đầu vào gối.

Nhưng tôi chẳng thể làm gì khác ngoài chờ đợi.

Tôi không có quyền lựa chọn, đành để người ta dặt mũi.

Ngày thứ 10 Liễu Liễu đi, tôi nhận được một bức thư chuyển phát nhanh, bên trong viết.

“Ngôn Mặc: Tha lỗi cho em đi mà không từ biệt, vì khi đứng trước mặt anh em không có can đảm nói câu ‘tạm biệt’. Em cứ nghĩ mình rất dũng cảm, nhưng khi mọi chuyện xảy đến với em, em mới biết mình yếu đuối nhường nào. Chúng ta từng nói cái chết rất đẹp, biệt ly cũng chẳng cần đau thương. Nhưng mà, thực tế phũ phàng lắm, sao lại không đau lòng được chứ?”

“Ngôn Mặc, nếu không thể yêu anh hết lòng, thì em đành phải quên anh đi thôi. Chỉ khi quên hết những ký ức về anh, thì em mới có thể bắt đầu một cuộc sống mới. Thành phố này mang theo bóng dáng anh khiến em không thể quên được, tựa như không khí đều mang hơi thở của anh, vì thế em đành phải đi.”

“Từ nay về sau, em sẽ chẳng là gì trong cuộc đời anh nữa, chỉ mong có thể nghe giọng nói và những ca khúc của anh qua sóng radio, đừng tìm em, cũng đừng hỏi thăm tin tức gì về em nữa, hãy quên em đi. Mong anh hạnh phúc. Liễu Liễu.”

Tôi tôn trọng nguyện vọng của Liễu Liễu, không tìm em, cũng không hỏi thăm tin tức về em, cố gắng quên em đi.

Nửa năm trôi qua rồi, tại sao em lại đột ngột cùng cách này chứng tỏ em đã hoàn thành mục đích – quên tôi đi?

Đời người tựa như vở kịch hoang đường, có nhiều kiểu chia tay, mà Liễu Liễu chọn cách không từ mà biệt; có nhiều cách để quên đi, mà Liễu Liễu lại chọn cách đoạn tuyệt hồng trần.

Tôi đứng dậy khỏi xích đu, ôm vào lòng cuốn sách dường như còn mang theo hơi ấm của Liễu Liễu, giống như lần đầu ôm bóng dáng run rẩy của Liễu Liễu vào lòng.

Bầu trời sâu thẳm chợt có sao rơi lướt qua, tôi nhìn thật lâu, phảng phất như thấy chuyện cũ của tôi và Liễu Liễu, ký ức chẳng thể phai mờ tựa như vừa mới hôm qua.

Chương 3

Trời thu không trở lại (1)

Tôi không phải là dạng người chín chắn, thời trẻ bồng bột rất nhiều, mà khi ấy cứ gọi là có cá tính. Bản thân tôi là người rất cố chấp, không quan tâm đến ai hết, chỉ thích làm việc của mình.

Tôi đã làm qua rất nhiều việc, cuối cùng xác định chỉ có làm việc liên quan tới âm nhạc mới khiến tôi vui vẻ thoải mái cả đời.

Tốt nghiệp cấp hai xong, tôi chẳng còn duyên với trường học nữa.

Tất cả những gì tôi có lúc đó, đều là trải nghiệm trên trường đời cộng thêm chút kinh nghiệm bản thân tích góp.

Vì thế khi tôi nhận được điện thoại của trường Đại học Kỹ thuật mời tôi đến giảng dạy, nói thật, tôi rất bất ngờ.

Ở thành phố này có không ít trường đại học, Đại học Kỹ thuật là trường nổi bật trong số đó, vì nó đào tạo đa ngành nghề, đây là một lí do vô cùng hấp dẫn. Suốt bao năm thi tuyển đại học đến giờ, cánh cửa trường Kỹ thuật lúc nào cũng cao vợi vợi.

Đại học Kỹ thuật có mấy sinh viên thích nhạc jazz, thành lập một ban nhạc, qua mấy năm cũng có chút danh tiếng, thu hút không ít fan hâm mộ, dấy lên phong trào học nhạc jazz trong trường, khiến nhà trường chú ý.

Nhà trường suy đi tính lại, cuối cùng thuận theo đông đảo ý kiến sinh viên, thành lập một lớp bồi dưỡng nhạc jazz, lựa đi chọn lại, cuối cùng tìm được tôi.

Thế là tôi bước vào cổng trường Đại học Kỹ thuật, thành giáo viên thỉnh giảng, trường học thậm chí cũng cho tôi hưởng đãi ngộ giống như các giảng viên khác.

Các khóa học đều xếp buổi chiều vì suy nghĩ cho thời gian làm việc của tôi là buổi tối, một tuần có ba tiết, không nặng nhọc gì. Trước khi nhập học tôi cũng hơi khẩn trương, làm công tác chuẩn bị rất nhiều, cũng may nhạc jazz là thể loại tôi yêu thích, tôi đã dày công nghiên cứu về nó, nên trong lòng cũng yên tâm.

Phòng học nằm ở hội trường lớn, phòng rất rộng, hiệu ứng âm thanh rất tốt. Lần đầu tiên tôi đến cũng hoảng sợ, hội trường không còn chỗ trống, ngay cả ngoài hành lang, cửa sổ đều kín người, không chỉ sinh viên mà còn có thầy cô giáo nữa.

Đây là nguồn động viên lớn lao cho tôi, mọi người đều nhận xét là tôi giảng rất nhiệt tình, sinh động như thật.

Đến ngày học thứ hai, tôi mang theo đĩa CD nhạc jazz, chọn tác phẩm tiêu biểu, vừa nghe vừa giảng giải, như thế sẽ dễ hiểu hơn.

Sau này tôi mời dàn nhạc của trường tham gia, diễn tấu trong hội trường.

Sinh viên đến nghe giảng ngày càng nhiều, trường học phải chuyển hết ghế trong sảnh đi.

Khóa học của tôi cuối cùng cũng thành công.

Dần dần tôi thân thiết với sinh viên hơn, cũng làm quen với nhiều giảng viên trong trường. Trong ban cơ sở của trường có một giảng viên tiếng Anh tên là Từ Giai, buổi học nào cô ấy cũng tham dự, ánh mắt đầy nhiệt tình cùng hành động khoa trương của cô ấy khiến tôi không thể tưởng tượng nổi cô ấy là giảng viên đại học.

Kết thúc buổi học, đôi khi cô ấy sẽ mời tôi đến nhà ăn trong trường ăn chút gì đó, hoặc đi dạo trong trường, nói vài ba chuyện linh tinh. Có một cái tên thường hay xuất hiện trong câu nói của cô ấy.

Đó là Liễu Liễu.

Từ Giai là một cô gái nói nhiều, con người cô ấy vừa mang nét trẻ con lại vừa có vẻ chín chắn trưởng thành, đối xử với ai cũng vậy.

Cô ấy nói mình vừa mới thất tình, tâm trạng không tốt.

Tôi nhìn đôi mắt rục rịch, gò má ửng hồng cùng trang phục xinh đẹp của cô ấy, nói thật, tôi thật sự không nhận ra.

Một buổi chiều tháng 10 sau kì nghỉ dài hạn, tôi theo thường lệ đến trường Đại học Kỹ thuật.

Thời tiết đã dần chuyển lạnh, trên đường trải đầy lá rụng, trên sân các nam sinh mồ hôi như tắm đang đá bóng, các nữ sinh đứng ngoài cổ vũ.

Tôi mỉm cười chăm chú nhìn khung cảnh ấy, có câu nói trường học như tháp ngà.

Ở trong tòa tháp đó, tâm cũng tự nhiên trong sạch.

Trước rừng cây có một cây thủy sam cao chót vót, dọc theo cây này chia làm hai đường lớn.

Tôi đi ngang qua cây thủy sam, chợt thấy có mấy nhóm học sinh đang chụm đầu vào đồ vật hình tam giác màu vàng trông giống camera, không biết đang làm gì nữa. Sau lưng bọn họ là một cô gái cao gầy mặc váy liền áo màu xanh nhạt, trong tay cô ấy cầm một cái mũ sa, tôi không tìm được liếc cô một cái, phát hiện cô ấy có đôi mắt rất to.

Mà lúc này đôi mắt ấy cũng đang nhìn tôi, “Bình thường thôi!” Tôi nghe cô ấy thì thầm một tiếng, giọng nói có vẻ nghiền ngẫm.

Tôi giật mình, đứng đơ tại chỗ, không biết câu này của cô ám chỉ cây guitar bass sau lưng tôi hay bản thân tôi nữa.

Cô ấy nháy mắt với tôi mấy cái.

Tôi lúng túng há miệng, thốt lên câu: “Cô cần giúp gì không?”

‘Can I help you?’ Nói chuyện với một người xa lạ bằng tiếng Anh, thì có nghĩa là thật sự không có ý định giúp đỡ, nhưng tôi không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại thốt ra câu đó, có lẽ vì đôi mắt to kia trong suốt tựa hồ nước, khiến người ta không có chỗ nào che giấu được.

Đôi mắt cô dao động, khuôn mặt nhỏ nhắn bừng sáng: “Xin hỏi đường đến thư viện thế nào?”

Tôi bối rối đứng đơ ra, mặc dù đã đi dạy hơn một tháng, nhưng tôi vẫn chưa quen đường đi lối lại trong trường.

Đám sinh viên chụm đầu vào đồ vật hình tam giác bật cười, có một người dùng khẩu hình miệng ra hiệu cho tôi, mắt liếc về tòa nhà phía sau cây thủy sam, tôi nghiêng đầu nhìn, đập vào mắt là hai chữ in to bằng cái dấu ‘Thư viện’.

Chẳng còn là thiếu niên ngây ngô nữa, ở ngoài xã hội cũng luyện được chút công phu lạnh lùng, nhưng giờ phút này tôi chỉ biết đỏ mặt xấu hổ.

Cô ấy nhin cười đến run người.

“Cô... mọi người đang chụp ảnh à?” Tôi chuyển chủ đề.

“Hả?” Cô ấy nhú mày rồi chợt bật cười, đôi mắt cong cong: “Đúng rồi, anh có muốn chụp một tấm không?”

Mọi người đồng loạt cười ầm lên.

Tôi thảm hại bước đi, đèn cam đảm nhìn cô thêm một tí cũng chẳng có.

Trước khi vào học tôi hỏi sinh viên ngôi đầu, là cái đồ vật hình tam giác màu vàng mà mấy người trong trường chụm đầu nhìn là cái gì. Sinh viên đó trả lời là máy kính vĩ, dụng cụ của những người vẽ bản đồ địa hình dùng để đo các góc chiều ngang và chiều thẳng đứng. Trong trường kỹ thuật, ‘trắc lượng học’ là môn cơ sở quan trọng bắt buộc phải học, gồm hai phần lý thuyết và thực hành.

Tôi nhún vai tự giễu, những lời sinh viên nói tôi không hiểu toàn bộ, nhưng cũng ngộ ra một chút, là hôm nay tôi đã gặp lớp thực hành môn ‘trắc lượng học’.

Còn nữ sinh ranh mãnh kia dám đùa giỡn tôi hai lần, tôi chẳng còn gì để nói.

Sau đó mỗi lần đi ngang qua cây thủy sam, tôi đều bắt giắc dừng chân lại. Có khi tôi sẽ thấy lớp thực hành môn trắc lượng học, nhưng chẳng còn bắt gặp nữ sinh kia nữa.

Trên lớp tôi cũng từng cẩn thận nhìn xem, có lẽ cô ấy không có hứng thú với nhạc jazz, vì tôi chưa bao giờ thấy cô đến lớp.

Nhưng tôi lại có hứng thú với môn ‘trắc lượng học’, khi Từ Giai vô tình nhắc đến. Từ Giai nói trắc lượng học là môn bắt buộc, giảng viên dạy môn này cũng yêu cầu rất cao, giảng viên phải có công trình thực tế và trình độ học vấn, còn phải đưa ra chương trình học khác nhau cho từng dự án nữa.

Tôi hỏi học môn này có phải vất vả lắm không.

Từ Giai gật đầu, nói trong trường Kỹ thuật, môn ‘trắc lượng học’, ‘bản đồ học’ và ba môn cơ khí là những môn khiến sinh viên đau đầu nhất.

Sau đó mấy tuần, trường Đại học Kỹ thuật kỷ niệm 50 năm thành lập trường, trong hội trường có biểu diễn văn nghệ, Từ Giai nói cô ấy tham gia tiết mục hợp xướng nữ, bảo tôi đi xem. Tôi đòi ngày làm cho đồng nghiệp, chiều dạy xong ở lại trường luôn.

Các tiết mục văn nghệ đều được nhà trường tập luyện kỹ càng từ trước, tiết mục hòa nhạc của trường là do tôi hướng dẫn, nếu có tiêu chuẩn nhất định thì đó là cảnh đẹp ý vui. Hợp xướng là tiết mục gần cuối, có cả sinh viên và giáo viên, đội hình rất lớn, ai cũng mặc váy dài, trang điểm đậm, dưới ánh đèn rực sáng trông cũng giống phong thái ngôi sao, nhìn ai cũng giống ai, tôi không tìm thấy Từ Giai đứng đâu cả.

Người chỉ huy bước lên đài, nhìn xuống khán giả cúi người chào.

Khi cô ấy mỉm cười ngẩng đầu lên, đầu tôi nổ ầm một tiếng, cô ấy chính là nữ sinh thực hành môn trắc lượng.

Đêm nay cô ấy mặc bộ âu phục màu xanh biếc tràn trề sức sống, lúc giơ hai tay lên trông vô cùng đẹp mắt.

Tôi không nghe thấy đội hợp xướng hát gì, ánh mắt của tôi đắm chìm trong đôi tay chỉ huy của cô ấy, trái tim cũng tan chảy theo.

Hợp xướng kết thúc, toàn hội trường vỗ tay nhiệt liệt.

Các giảng viên trong trường đặt tiệc liên hoan, tôi ngồi ở góc khuất, Từ Giai chạy đến ngồi cạnh tôi: “Ngôn Mặc, tiết mục của bọn tôi thế nào?”

“Hay, hát có tố chất chuyên nghiệp.” Tôi chợt dạ uống một hớp trà.

“Òa, được chuyên gia như anh nói vậy, xem ra bọn tôi hát cũng được nhỉ, anh có thấy tôi không? Tôi đứng chính giữa sân khấu đó, nhìn qua là thấy liền.”

“Ừ, có thấy, rất đẹp.” Tôi lơ đãng nhìn xung quanh, thấy mấy giảng viên quen thuộc, gật đầu chào hỏi.

“Cảm ơn.” Từ Giai vuốt tóc xấu hổ.

Tôi cúi đầu ăn, làm như vô tình hỏi: “Sinh viên tham gia biểu diễn có đi ăn ở đây không?”

“Không, bọn họ ăn ở chỗ khác, đêm nay cũng có ăn khuya miễn phí đó.” Từ Giai chợt đứng dậy, vẫy tay với một cô gái: “Liễu Liễu, ở đây, ở đây!”

“Nghe rồi, đừng có hét to như thế.” Có tiếng cười khẽ vang lên, một bóng dáng xanh biếc ngồi xuống đối diện tôi.

“Giới thiệu một chút, đây là đồng nghiệp của tôi, Liễu Liễu, dạy môn ‘trắc lượng học’, cậu ấy vừa mới dẫn sinh viên đi thực tập bên ngoài nên không ở trường, còn đây là thầy dạy nhạc jazz nhà trường mời tới, Ngôn Mặc.” Từ Giai nói liên thoảng.

Tôi ngẩng đầu lên, chào đón tôi là đôi mắt to đầy trêu ngươi.

“À, hóa ra đây là thầy Ngôn, nghe danh đã lâu, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Cô ấy nhìn tôi khẽ mỉm cười.

Chương 4

Trời thu không trở lại (2)

Tôi ngượng ngùng gật đầu với cô ấy, nụ cười có chút gượng gạo.

Tôi tự nhận mình không phải là người vụng về, nhưng ở trước mặt cô gái tên Liễu Liễu này, luôn luôn không có cách nào đáp trả, bị cô ấy đánh bại thảm hại nhiều lần.

Cũng may là không có ai biết chuyện giữa tôi và cô ấy, tôi cố gắng đem toàn bộ lực chú ý đặt vào đồ uống trước mặt.

Dù bận nhưng Liễu Liễu vẫn ung dung ăn soup trong chén, bên cạnh là một thầy giáo đã thân thiết, chẳng biết nói gì, hai người cười thành một đoàn.

“Ngôn Mặc, thật ra Liễu Liễu cũng được coi như một người có nửa phần âm nhạc, cậu ấy luyện đàn dương cầm hơn mười năm, cũng từng học sáng tác nhạc. Anh xem cô ấy là nhạc trưởng của đội hợp xướng, cũng giỏi đúng không!” Từ Giai thân thiết ôm cánh tay tôi.

Tôi hơi bất ngờ.

Còn trẻ như vậy đã là giảng viên môn Trắc lượng học, chỉ thế cũng đủ khiến người ta phải tặc lưỡi. Mà khoa học tự nhiên và đàn dương cầm, dường như đây là hai lĩnh vực không hề liên quan đến nhau, tôi không có cách nào liên hệ được.

“Ừ, rất có tiêu chuẩn chuyên nghiệp.” Tôi đánh giá như thế.

Khi đang nói chuyện Liễu Liễu đưa mắt nhìn tôi, xoa xoa má, vẻ mặt vô cùng xem thường, rõ ràng coi tôi là người nằm ngoài cuộc nói chuyện vui vẻ của cô ấy.

Tôi đẩy đồ uống trước mặt ra, tâm trạng đột nhiên không tốt.

“Thầy Ngôn, nghe nói nghề của thầy là DJ radio, vậy rốt cuộc làm DJ là làm cái gì?” Một giảng viên ngồi bên kế bên xoay người qua hỏi.

Tôi mím môi bối rối, DJ là một từ rất rộng lại chung chung, một hai câu khó có thể giải thích rõ ràng được, rất nhiều người hiểu đơn giản là chơi nhạc, thật ra không chỉ đơn giản như vậy.

“Radio DJ là một người đa tài, không chỉ có giọng nói đặc biệt, mà còn phải có văn chương rất tốt và phải rèn luyện âm nhạc hàng ngày, đối với âm nhạc phải có cách hiểu, cách nhìn nhận đặc biệt của riêng cá nhân mình. Bọn họ kiến thức rộng, và cũng giỏi trong việc kết nối mọi người. Nếu như xem âm nhạc là một vị thuốc tốt, thì DJ cũng chính là bác sĩ trong âm nhạc.”

Trong lúc mọi người đang trò chuyện hăng say, Liễu Liễu đột nhiên đứng lên.

“Yêu cầu cao đến vậy à, người có hiểu biết một chút về âm nhạc cũng không thể làm được sao?” Giảng viên đưa ra câu hỏi nhìn tôi với ánh mắt kính nể, “Thầy Ngôn, có phải thầy rất uyên thâm về nhạc jazz không?”

Tôi cười cười, “So với những thể loại nhạc khác thì nhạc jazz có rất nhiều điểm độc đáo, có thể ngẫu hứng diễn tấu hoặc biểu diễn, sử dụng nốt Blues, tiết tấu phức tạp, có hợp âm nhạc jazz độc đáo, đặc biệt trong sử dụng âm sắc. Cá nhân tôi thích thể loại âm nhạc này, thế nhưng nói là hiểu biết uyên thâm, thì chưa đạt được.”

“Đừng khiêm tốn mà.” Từ Giai nói, “Nếu anh không học cao hiểu rộng thì trường học đã không mời anh đến giảng dạy rồi.”

“Nhạc jazz có rất nhiều loại, có blues, classic, ODJB, dixieland, Big Band... Có thể thông thạo một loại trong đó cũng rất khó rồi, thầy Ngôn, anh nói có đúng hay không?” Liễu Liễu nghiêng đầu nhìn tôi, trong mắt lóe lên một tia sáng, tôi thấy nhưng không hiểu.

“Ừ, đây là một thể loại âm nhạc bác đại tinh thâm, không ai dám khoe khoang là mình thành thạo hết các loại.” Tôi gật đầu, không dám kéo dài đề tài này, miễn cho bản thân lộ vẻ thiếu hiểu biết.

“Được rồi, được rồi, chúng ta đừng nói những chuyện chúng ta nghe không hiểu nữa.” Từ Giai chen vào, có phần nóng nảy, “Chúng ta ăn xong rồi đi khiêu vũ có được không? Vũ hội đêm nay được phép chơi đến sáng mà.”

“Minh còn có việc.” Liễu Liễu từ chối, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, móc khăn tay ra lau miệng, cầm lấy túi, đứng lên, xoay người đi.

Hai bên trái phải có mấy giảng viên đồng ý với đề nghị của Từ Giai.

“Tôi... Còn phải gửi điện trả lời đài người ta về tình hình thay mặt các ban.” Tôi nói với Từ Giai.

“Thật mất hứng.” Từ Giai lầu bàu, u oán trừng mắt nhìn tôi.

Tôi giả vờ như không thấy, nói lời tạm biệt với cô nàng.

Trước mặt là đường Lâm Ấm, bóng Liễu Liễu dưới đèn đường khi thì dài ra, khi thì ngắn lại, tôi chạy nhanh vài bước, đuổi kịp cô.

“Này!” Tôi thật sự không am hiểu cách bắt chuyện với người khác.

Cô ấy quay đầu thấy người gọi là tôi, cười cười, “Sao không ở lại chơi với Từ Giai?”

Tôi sững sờ, hơn nửa ngày mới hiểu ra, “Tôi... Với cô ấy không phải...”

“Không phải là người thân? Không phải là bạn bè? Hay không phải là người yêu?” Liễu Liễu hỏi.

Tôi giận mà vẫn cười, “Sai, bây giờ đều không phải.”

“Tương lai sẽ đúng thôi.”

“Tương lai cũng sẽ không đúng. Cô rất thích nhạc jazz à?” Tôi nhanh chóng đổi đề tài.

Liễu Liễu nhún nhún vai, thành thật: “Không, một chút cũng không thích.”

“Vậy lúc nãy cô...”

“À, anh nói đến chuyện tôi xen vào ấy hả, đó là vì tôi không muốn anh nói sai giống như bảo máy kinh vĩ là cameras vậy.” Cô dương dương đắc ý nháy mắt với tôi mấy cái, phất tay một cái, nghênh ngang bỏ đi.

Tôi giống như con gà gổ, ngậy ngốc đứng ở tại chỗ.

Có người nói chương trình phát thanh là một người già đi lại tập tễnh, ở thời đại truyền thông ngày càng phát triển như hiện nay, cái nghề này đã như mặt trời xế chiều, gần rời khỏi lịch sử sân khấu. Tuy nói như vậy, nhưng rất nhiều hiệu quả của phát thanh, truyền thông không có cách nào thay thế được.

Buổi tối, lặng lẽ dựa vào cửa sổ nghe một bài ca xưa, nghe DJ kể về nguồn gốc của bài hát, rằng ca khúc này liên quan đến câu chuyện cũ, đó cũng là một loại hưởng thụ đặc biệt. Đối với rất nhiều tài xế, radio lại giống một người bạn đồng hành cùng bọn họ, giống như chicken soup for the soul – hạt giống tâm hồn vậy.

Nhưng có mấy người chịu được nổi cô đơn, bằng lòng ngồi ở hậu đài, làm một công việc không được xuất hiện trước mặt mọi người? Một DJ giỏi thường cần mấy năm kinh nghiệm, nhưng nếu DJ tuổi còn trẻ không kiên trì được, rất nhanh sẽ giữa đường đổi nghề.

Làm DJ cho đài phát thanh bây giờ đang là trào lưu, đài phát thanh quyết định tuyển thêm mấy DJ mới, để tôi phụ trách hướng dẫn.

DJ đòi hỏi một giọng nói êm tai, không yêu cầu cao về ngoại hình. Lần này tổng cộng tuyển dụng được bốn học viên, hai nam hai nữ, trong đó có một cô gái tên là Lưu Lộ, khuôn mặt sáng đẹp, giọng hát cũng rất tốt. Cô nàng rất có tố chất ngôi sao ca nhạc.

Tôi có phần ngạc nhiên khi cô vô cùng thích công việc làm DJ cho đài phát thanh này.

Trong phòng làm việc của tôi có một cây đàn điện và ba cái trống. Khi tâm trạng tốt tôi hay thích tự giam mình trong phòng đánh đàn, khi tâm trạng không tốt thì liền điên cuồng đánh trống, những người trong đài phát thanh đều biết tính nết của tôi, rất ít người đến quấy rầy tôi trong khi tôi đang đánh trống.

Tôi cũng không có nhiều cơ hội đánh trống.

Thế nhưng hôm nay từ Đại học Kỹ thuật trở về đài phát thanh, tôi tự nhốt mình trong phòng, giống người điên hung hăng đánh trống. Đột nhiên Lưu Lộ đẩy cửa đi vào, “Thầy Ngôn...” Lưu Lộ còn chưa nói hết câu, dùi trống trên tay tôi đã ném về phía đầu Lưu Lộ, trừng mắt quát: “Ngu ngốc, cút ra ngoài!”

Lưu Lộ ngây ra, hoảng sợ nhìn tôi, liều mạng nhin không cho nước mắt đong đầy trong hốc mắt chảy xuống, tay bưng ly cà phê hơi run rẩy.

“Em rót cho thầy... Ly cà phê.” Lưu Lộ sợ hãi nói, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng đáng thương.

Tôi đột nhiên dụi đi, mệt mỏi hạ mắt, “Cảm ơn.”

Lưu Lộ đặt ly cà phê xuống, chạy trốn rất nhanh.

Trong giờ học mấy ngày sau đó, Lưu Lộ vẫn cúi đầu không dám nhìn tôi. Một ngày trước khi cho học viên thực tập, tôi gọi Lưu Lộ đến phòng làm việc của tôi, hỏi Lưu Lộ thích cái gì, tiết mục gì.

“Mười một giờ đêm, có thể không ạ?” Lưu Lộ ngẩng đầu, hai mắt ẩm ướt.

Mười một giờ là chương trình giờ vàng do tôi chủ trì, tôi suy nghĩ một chút, “Được, theo tôi cũng được, tránh em bắt chước theo phong cách của nữ DJ khác, nếu em muốn đặt chân vào đài phát thanh, đầu tiên phải tự thân vận động.”

“Cảm ơn thầy Ngôn!” Lưu Lộ cẩn thận, chỉ vào một album chuyên môn mới ra trên bàn tôi hỏi, “Thầy cũng thích nghe nhạc của Mạc Tri Văn ạ?”

Tôi cầm lấy CD, nhìn tới nhìn lui, không nói gì.

“Giọng hát của cô ấy không được tốt lắm, nhưng bài hát lại rất hay, lời bài hát rất tuyệt vời, đúng là đáng tiếc.” Lưu Lộ nói.

“Em vẫn nên quan tâm đến chuyện thực tập của em thì hơn!” Tôi lạnh lùng nói.

Lưu Lộ sững sốt một chút, gật đầu với tôi, lặng lẽ xoay người đi ra ngoài.

Tôi lấy từ trong ngăn kéo ra một gói thuốc lá, rút một điếu, châm lửa, khói mù lượn lờ tỏa ra, tôi cảm giác như mình tan biến.

Hôm sau trời mưa lớn, mưa tầm tã từ sáng sớm đến giữa trưa vẫn không dứt. Tôi lái xe đi xem bạn thu âm, đi ngang qua con hẻm vô tình quay đầu lại, chợt thấy Liễu Liễu đứng dưới mái hiên trạm chờ xe bus, quần áo ướt đẫm, đang dùng tay ôm lấy cùi chỏ, máu đỏ chảy qua kẽ tay.

“Cô Liễu.” Tôi dừng xe ven đường, che dù đi về phía cô.

Một tuần ở Đại học Kỹ thuật tôi chưa từng nhìn thấy cô ấy, hóa ra là vì cô ấy dẫn sinh viên đi thực tập.

“À, là anh!” Cô ấy cười cười, đôi môi trắng bệch không biết vì lạnh hay vì đau, không còn sức sống như trước kia nữa.

“Tay cô?” Máu tươi từ kẽ tay chảy ra ngoài, có vài giọt lẫn trong nước mưa, rất nhanh bị mưa rửa trôi đi.

“Vừa rồi đụng phải một người đi xe đạp ở góc đường, chỉ bị trầy da một chút thôi, không có việc gì, tôi về phòng y tế của trường băng lại là được.” Cô ấy thản nhiên nói.

“Tôi đưa cô đi.” Tôi không nghĩ nhiều, vội vàng cởi áo khoác khoác lên người cô, kéo cô ấy lên xe.

Cô ấy không từ chối, dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn!”

Tôi không vội vã lái xe đi, mà lấy một chiếc khăn tay ra đưa cho cô ấy, quan sát vết thương trên tay cô, toàn bộ cùi chỏ đều chảy máu, miệng vết thương rất lớn, da thịt tróc ra.

Tôi không có đưa cô ấy về học viện mà lái xe đến bệnh viện gần nhất, đưa cô ấy đến phòng cấp cứu, khử trùng, tiêu độc, băng bó lại.

Ra khỏi bệnh viện, tôi nhìn đồng hồ vừa đúng mười hai giờ, người bạn bên kia không đi nữa, chiều nay bên trường và đài phát thanh đều không có tiết, tôi có nhiều thời gian.

“Chiều nay cô có tiết không?” Tôi mở cửa xe cho Liễu Liễu.

Cô ấy lắc đầu.

“Chúng ta cùng ăn một bữa cơm được chứ?” Tôi hỏi cô ấy, trong lòng có phần thấp thỏm.

Liễu Liễu cười khỏ, đưa cánh tay lên ngang mặt tôi, đó là cánh tay phải, “Bây giờ ngay cả cầm đũa tôi cũng không cầm được, anh có thể đưa tôi về nhà trọ không? Tôi uống chút sữa, ăn chút bánh là được rồi. Thật xin lỗi, làm mất thời gian của anh.” Cô ấy náy.

Tôi rất muốn xung phong nhận việc này, rằng tôi có thể giúp cô, đút cho một bệnh nhân ăn cơm không phải chuyện gì to tát lắm. Nhưng nghĩ lại, tôi và cô ấy cũng không thân đến mức này, nên tôi đành đem những lời này nuốt xuống.

Trên đường đưa cô ấy về nhà trọ, ngang qua một tiệm bánh kem, tôi xuống xe mua cho cô một ít bánh mới ra lò và sữa tươi, tôi sợ trong phòng trọ của cô không có. Nếu không có, chắc cô ấy cũng chẳng nói với tôi.

Nhà trọ của Liễu Liễu cách nhà trọ của tôi không xa lắm, tôi che dù đưa cô ấy đến cầu thang lên lầu, cô ấy nhận bánh trong tay tôi, khoác áo khoác của tôi, liêu xiêu chạy lên lầu.

Tôi đứng trong mưa, không chớp mắt nhìn theo bóng lưng cô lên lầu, thầm nghĩ, một cô gái, ngày mưa bị thương đứng một mình bên đường, chẳng lẽ không có bạn trai sao?

Chương 5

Trời thu không trở lại (3)

Câu hỏi đó, Từ Giai đã nhanh chóng cho tôi đáp án.

Trong lớp học nhạc jazz, tôi giới thiệu lại một lần nữa kỹ năng của dàn nhạc diễn tấu hiện nay, nói hơi nhiều khiến cổ họng không được thoải mái, nhớ đến tối còn phải chủ trì tiết mục, vừa hết tiết học tôi vội vàng uống mấy viên thanh gọng giảm đờm.

Học sinh tốp năm tốp ba ra về, tôi thu dọn đồ đạc trên bàn.

Một làn gió thơm thổi qua, Từ Giai đứng trước mặt tôi, vẻ mặt giận dữ nói: “Ngôn Mặc, đi uống cà phê với tôi!”

Tôi sửng sốt, “Làm sao vậy?”

“Tại con nhóc Liễu Liễu làm tôi tức giận. Anh nói xem, cậu ta thất tình cũng đâu phải lỗi của tôi, tôi không thèm để ý tới cậu ta nữa!” Từ Giai bực bội nói.

“Cô ấy thất tình?” Người đàn ông nào nhấn tâm khiến một cô gái đặc biệt như thế thất tình? Tôi từng nghe Từ Giai kể, Liễu Liễu đi học rất sớm, khi tốt nghiệp Thạc sĩ thì tuổi còn nhỏ hơn mấy người tốt nghiệp Đại học, thành tích ưu việt, vừa ra trường, đã được trường Đại học Kỹ thuật giữ lại.

Thời gian còn sớm, tôi cũng muốn nghỉ ngơi một chút. Tôi và Từ Giai không đi xa, đến tiệm cà phê ngay cạnh trường Đại học Kỹ thuật.

“Sao, chẳng lẽ cậu ấy không thể thất tình à?” Từ Giai chống cằm, hỏi tôi.

Trước mặt là một ly cappuccino uống hết hơn phân nửa.

Tôi cười cười.

“Thật ra bọn họ chia tay hơn một năm rồi, không biết tại sao vẫn cứ dây dưa nữa.” Từ Giai khó hiểu nói, “Trên đời nhiều đàn ông tốt như thế, có gì cứ phải treo cổ tự tử trên một thân cây? Mà lại là một gốc cây xiêu vẹo.”

“Hả? Nguyên nhân bọn họ chia tay là gì?” Tôi không phải là người thích nhiều chuyện, những lời này là tôi buột miệng nói ra.

“Làm gì có nguyên nhân.” Từ Giai bưng ly cà phê lên uống một hớp, “Là tật xấu thường gặp của đàn ông thôi, chơi g**. Chẳng qua ma xui quỷ khiến thế nào mà hết lần này tới lần khác đều bị Liễu Liễu bắt được tại chỗ, trong mắt cậu ấy không chứa được một hạt cát, đáng giận hơn là, phẩm vị của gã đàn ông kia rất kém, g** lại là một bà cô già, hút thuốc uống rượu, đáng đập lại xấu, việc này đã kích Liễu Liễu quá mạnh.”

“Những chuyện này đều do Liễu Liễu nói ra?”

“Cậu ấy là người bị đánh gãy răng vẫn ngậm ngùi nuốt máu vào bụng, chết vì sĩ diện, không nói ra nửa câu đâu, lúc nào cũng bảo là do tính cách không hợp nên hai người mới chia tay. Không ngờ, bà cô già kia lại tìm được tận trường, muốn nói chuyện với cậu ấy, bảo là bà ta đã mang thai con của gã kia, nhưng gã kia bắt bà ta phá thai, nói là chưa bao giờ yêu bà ta mà chỉ yêu một mình Liễu Liễu. Bà ta muốn Liễu Liễu tác thành cho hai người họ, đúng là nực cười! Hôm đó mặt Liễu Liễu tái xanh, vịn vào thành ao nôn ọe, bà cô già kia muốn toàn trường biết chuyện này. Liễu Liễu gọi điện cho gã kia, bảo hẳn ta mang bà cô kia đi. Sau đó Liễu Liễu vẫn làm như không có gì xảy ra, nhưng càng ngày càng gầy đi. Da mặt người đàn ông kia cũng thật dày, một mình cảm thấy không đủ, còn nhờ thêm hai người bạn tới tìm Liễu Liễu vài lần, bảo là muốn quay lại, Liễu Liễu đều không đồng ý. Sau đó người đàn ông kia lại ra nước ngoài, à, hẳn ta là bác sĩ ngoại khoa, nói là ra nước ngoài tu nghiệp một năm. Liễu Liễu dần bình thường trở lại, hay nói hay cười. Nhưng hai ngày nay chẳng biết tại sao, lại xuất hiện triệu chứng thất tình, mặt mày xanh mét, không nói câu nào, cũng không để ý tới người khác. Chẳng lẽ chứng thất tình cũng có chu kỳ à? Một năm tái phát một lần?”

Tôi chỉ nghe nói kinh tế có chu kỳ, còn về phần chứng thất tình có chu kỳ hay không, tôi không trả lời được vấn đề vi diệu như vậy.

Ly cà phê thấy đầy, buổi tối tôi còn làm việc, nên đứng dậy tạm biệt Từ Giai.

“Ngôn Mặc, khi nào chúng ta có thể chính thức hẹn hò?” Từ Giai đột nhiên chợt hỏi, không ngẩng đầu lên, mắt nhìn chăm chăm vào ly cà phê trống không, vành tai ửng hồng.

Tôi đứng đơ một lúc, vội bỏ lại câu “Xin lỗi” rồi hoảng loạn chạy ra khỏi quán cà phê.

Tôi nên sớm nhận ra ra Từ Giai nhiệt tình quá mức mới đúng, không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế.

Khi không thể đón nhận tình cảm của một cô gái, với tư cách một người đàn ông, ít nhất cũng phải tỏ ra phong độ từ chối một cách khéo léo, có lẽ nên lễ phép đưa ra một lý do, điều đó thể hiện sự tôn trọng với cô ấy, thế nhưng

tình huống quá đột ngột, làm tôi không nghĩ ra được phải nói gì. Hơn nữa với tính cách của Từ Giai, chỉ sợ là tôi có liệt kê cả mười mấy lý do đi chẳng nữa thì cô ấy đều có thể phản bác lại, tốt nhất là im lặng.

Im lặng là vàng, im lặng cũng tượng trưng cho thiên ngôn vạn ngữ.

Mấy ngày học tiếp theo, Từ Giai vẫn nhìn tôi nhiều lần như cũ, nhưng tôi không đáp lại ánh mắt của cô ấy, tiết học vừa kết thúc, một giây tôi cũng không nán lại, vội vàng rời khỏi trường Đại học Kỹ thuật.

Sau vài lần, thái độ Từ Giai lạnh nhạt hẳn.

Năm ấy, khi tôi mới vào làm DJ cho đài phát thanh, đã từng có công ty đĩa nhạc đến tìm tôi, hỏi tôi có muốn làm ca sĩ không. Tôi từ chối, ca sĩ bên ngoài hào quang rực rỡ, nhưng đắng cay trong đó chẳng ai hay. Tôi chỉ muốn vui vui vẻ vẻ làm điều mình thích, giống như một nữ DJ vào sau tôi, một năm sau đã chọn từ hậu trường bước ra sân khấu, trở thành ca sĩ, bây giờ lẫn lộn trong vòng giải trí tím đỏ.

Cô ấy rất đẹp, giọng hát tựa như thiên sứ, trong veo cao vút, cũng biết cách ăn mặc, khi đó đang chủ trì chương trình giờ vàng Sound of music ở đài phát thanh, tôi thật tiếc thay cho cô ấy.

Sau khi cô ấy rời đi, đài phát thanh tuyển dụng thêm mấy nữ DJ, nhưng không ai có giọng nói và hiểu biết đối với âm nhạc bằng cô ấy.

Mười một giờ đêm, tôi đứng giờ đi vào phòng thu, Lưu Lộ đã ở đây, tôi bảo Lưu Lộ đeo tai phone lên, đêm nay tôi định coi Lưu Lộ như một vị khách, tham gia vào giữa chương trình.

Chương trình bắt đầu một lát, tôi chuyển chủ đề sang Lưu Lộ, ý bảo Lưu Lộ nói tiếp. Lưu Lộ đúng là một DJ trời sinh, một chút luống cuống của thực tập sinh cũng không có, giọng nói êm tai, ăn ý với tôi một cách kì lạ.

Tôi nhíu mày tiếp tục chương trình, khi phát ca khúc cuối cùng, thì tôi cầm lấy tai phone điện thoại, lạnh lùng nhìn về phía Lưu Lộ, “Em đang bắt chước ai đấy?”

Lưu Lộ ngẩn người, quên cả chớp mắt.

“Tôi cho em thực tập ở chỗ tôi, bởi vì em có một giọng nói rất tốt, tôi sợ em bắt chước người khác mà đánh mất chính mình. Có phải em đã luôn lén lút bắt chước theo ngữ điệu và cách nói chuyện của Mạc Tâm Văn hay không? Hành động này của em là không tôn trọng bản thân, cũng không tôn trọng công việc này. Ngày mai em không cần làm nữa.”

“Em đã nghe rất nhiều ghi âm của Mạc Tâm Văn, không phải em muốn bắt chước chị ấy, em muốn vượt qua chị ấy.” Lưu Lộ ngồi xồm trên hành lang tối tăm, bật khóc.

“Em tưởng bộ dạng bây giờ của em hay lắm sao? Em giẫm lên từng dấu chân cô ấy, chứ không có hướng đi cho riêng mình.” Tôi ngồi trên bàn, giọng nói đanh thép.

Lưu Lộ cố gắng kiềm chế không để nước mắt rơi xuống, nghiêng đầu nhìn tôi, “Thầy Ngôn, thật ra trong lòng thầy, thầy không muốn bất cứ ai thay thế chị ấy sao?”

“Lòng người là thứ dễ dàng thay đổi nhất, không thể vĩnh viễn chỉ chứa một người. Lưu Lộ, em tạm dừng phát thanh một tháng, đến khi nào em thật sự quên đi Mạc Tâm Văn, em mới được về đài phát thanh.” Tôi thu dọn đĩa CD trên bàn, đẩy cửa ra, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng, chỉ cảm thấy toàn thân không có sức lực, vết sẹo ở ngực, giống như bị người khác vạch trần, đau tận tâm can.

Phía sau, truyền đến tiếng Lưu Lộ nức nở.

Không khí lạnh phía Bắc tràn về, tuyên bố thành phố này đang cuối thu đầu đông.

Sáng sớm mở tủ quần áo ra tìm áo khoác, tôi mới nhớ ra áo khoác tôi vẫn hay mặc đang còn ở chỗ Liễu Liễu, từ sau khi chia tay ngày mưa hôm ấy, tôi và Liễu Liễu đã gần một tháng không gặp nhau, cánh tay của cô ấy đã khỏi chưa? Chu kỳ thất tình đã qua rồi chứ?

Gần đây Từ Giai không đến dự tiết học của tôi, tôi cũng không còn nghe được gì về chuyện tình của Liễu Liễu nữa.

Có một lần sau tiết dạy, tôi có tình cùng mấy nam sinh nói về chuyện dạy môn kiến trúc, môn này là môn phụ, không phải môn chính, học sinh tùm năm tùm ba ở phòng học, có một hai giảng viên tôi quen biết, nhưng không có Liễu Liễu đó.

“Thầy Ngôn, xin chào!” Các cô gái trẻ ở đài phát thanh và sinh viên ở trường đều thích gọi tôi là thầy Ngôn.

Tôi mỉm cười gật đầu, đi về phía thang máy.

“Thầy Ngôn, có người tìm thầy.” Có cô gái trẻ gọi tôi lại, đưa tay chỉ về bên phòng khách.

Tôi nghiêng đầu qua chỗ khác, Liễu Liễu xách một túi đồ trong tay đứng ở cửa phòng khách, nhìn tôi lém lỉnh: “Tôi đến trả áo cho anh.”

Tôi ngạc nhiên nhìn cô ấy, giống như mấy chục năm rồi không gặp nhau. Liễu Liễu khoác áo ngoài màu vàng nhạt, khăn quàng cổ màu tím, tóc dài buộc đuôi ngựa, đứng đưa sau người.

“Cô có thể nhờ học sinh đưa áo đến hội trường, không cần tự mình mang đến đây.” Vừa nói xong, tôi hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình, sao câu nói này nghe ai oán vậy.

“Như thế không được lễ phép cho lắm, thật ra tôi muốn đến thăm chỗ làm việc của anh một chút.” Liễu Liễu vui vẻ cười với tôi, “Được rồi, thầy Ngôn, đi trước dẫn đường nào!”

“Cánh tay khỏi chưa?” Trong thang máy, tôi hỏi.

“Khỏi lâu rồi.” Để chứng minh cho lời nói của mình, cô vẫy vẫy cánh tay, khiến tôi bật cười.

Tôi đưa cô ấy đi thăm phòng ghi âm, studio, phòng làm việc của tôi, còn để cô ấy xem chương trình đang thu âm trực tiếp.

Liễu Liễu nín thở tập trung, vẻ mặt chăm chú giống như đứa trẻ.

Đứa trẻ này còn bị thất tình hành hạ không?

Tôi muốn biết đáp án, nhưng không dám hỏi. Sự thương hại đối với Liễu Liễu mà nói, có lẽ còn tổn thương hơn so với thất tình.

Trong phòng làm việc của tôi, cô ấy nhìn thấy đàn và trống, cầm dùi trống nghịch ngợm gõ vài cái, chính mình nghe không nổi liền cười toét miệng, ngồi xuống trước đàn điện, đàn bài hát đang rất thịnh hành trên internet: Trời thu không trở lại.

Dáng vẻ Liễu Liễu khi đánh đàn rất đẹp, mí mắt khép hờ, thần thái điềm tĩnh xinh đẹp.

“Cô cũng biết ca khúc này à?” Tôi hỏi cô.

“Theo anh tôi nên biết những bài như thế nào? Khúc quân hành?” Liễu Liễu cười hỏi ngược lại tôi.

“Người chơi đàn dương cầm thường sẽ không đàn những ca khúc trên internet thế này, ừ, nếu như đàn thông thường, chỉ đàn để kiểm tra chất lượng của ca khúc.” Tôi nói đùa lại.

“Tôi không thích đàn dương cầm tí nào, nếu không phải mẹ bắt ép thì tôi chẳng đụng vào nó làm gì! Học đàn dương cầm mười năm, mỗi lần thi cấp đều giống như ác mộng. Bây giờ khi tôi căng thẳng, sẽ mơ thấy thi lên cấp đàn dương cầm.” Liễu Liễu bỏ lại một câu.

Tôi bị lời của cô khiến cho bối rối.

Liễu Liễu hôm nay không có lớp, tự nhiên tôi muốn thưởng cho mình một ngày nghỉ.

Tôi nói cùng nhau ăn một bữa cơm, Liễu Liễu tròn mắt, nói được thôi, hiếm khi được thầy Ngôn mời khách, tôi phải ăn đến no căng bụng mới được.

Chúng tôi ăn cơm ở một nhà hàng cạnh công viên Tâm Đường, kế bên nhà hàng là trò chơi đu quay ngựa gỗ, thỉnh thoảng có tiếng cười của trẻ con vang lên ngoài cửa.

Gió rất lớn, ngồi trên ngựa gỗ tất cả mọi thứ đều bay về phía sau, tóc ở sau gáy tung bay, cổ áo khoác cũng bay bay. Ngựa gỗ khi thì chúi xuống, lúc lại lên cao. Âm nhạc hòa tan ở trong gió, tiếng cười vang khắp khoảng không ngập nắng.

Suốt thời gian ăn trưa Liễu Liễu không hề động đũa, tất cả sự chú ý đều đặt ngoài cửa sổ, trong ánh mắt toát ra ước ao tôi chưa từng thấy qua.

“Ăn cơm xong, chúng ta cùng nhau chơi ngựa gỗ đi.” Tôi đề nghị.

Liễu Liễu do dự đưa mắt nhìn tôi, “Đó là cho trẻ con ngồi.”

“Ai nói, không phải có rất nhiều người lớn sao! Đây là trò tốn rất ít tiền mà có thể mua được niềm vui lớn.”

Liễu Liễu bị tôi thuyết phục.

Ăn cơm xong chúng tôi mua vé, ngồi lên đu quay ngựa gỗ.

Tôi đỡ Liễu Liễu lên một con ngựa gỗ quét vôi màu xanh nhạt, đây là màu sắc mà lần đầu tiên tôi gặp Liễu Liễu, màu cũng như người.

Tôi lên một con ngựa gỗ màu đen.

Ngựa gỗ bắt đầu xoay tròn, mấy đứa trẻ ngồi trên ngựa gỗ cất tiếng cười lanh lảnh. Ngựa gỗ xoay tròn rất chậm, dường như cố ý muốn đem người vào mộng tưởng hão huyền. Trời xanh, ánh mặt trời, còn có khuôn mặt tươi cười của Liễu Liễu, xoay tròn trước mắt tôi.

Tôi ngồi trên ngựa gỗ quay đầu lại, Liễu Liễu cười rộ lên thật sự rất đẹp.

“Từ nhỏ đã thấy ngồi đu quay ngựa gỗ là chuyện rất lãng mạn. Lúc nhỏ ở quê không có ngựa gỗ, khi lớn lên lại ngại không dám chơi. Cảnh vật trước mắt gặp nhau, biến mất rồi lại hiện ra rõ ràng hơn. Không cố định, nằm ngoài tất cả, mà không phải kiềm nén, thời gian cũng vì vậy mà dừng lại trong chốc lát, người không cần lớn lên. Không cần lớn lên, cũng không có đau khổ.” Liễu Liễu nói, “Cám ơn anh, Ngôn Mặc.”

“Cám ơn tôi chuyện gì?” Trái tim loạn nhịp vì hai tiếng “Ngôn Mặc” này.

“Vì anh đã chia sẻ với tôi một chuyện lãng mạn.”

Tôi vỗ nhẹ nhẹ lên tay Liễu Liễu, “Dù là thứ tốt đẹp nhưng không có ai chia sẻ, thì nó cũng chẳng còn ý nghĩa. Miễn là em thấy hạnh phúc, tôi sẽ nguyện chia sẻ với em tất cả.”

Khi nói lời này, khuôn mặt của tôi rất nghiêm túc.